

[Stillinger]

linger, specielt når man lægger mærke til § 7. Vi kan ikke i SF acceptere indvandrerlærernes daglejertilværelse. Der må ganske enkelt skaffes trygge og anstændige arbejdsvilkår for den gruppe undervisere.

Samtidig virker det ikke logisk – det virker nærmest ulogisk – at man ikke har inddraget indvandrerne i fastlæggelsen af undervisningens indhold, formål og omfang, for vi er ikke trygge ved, at det er ministeren, der alene har ansvaret.

Endelig mener vi heller ikke, det er særlig betryggende, at lovforslagets § 10, stk. 2, fastslår, at det er ministeren, der skal fastsætte, om der skal være klagemulighed til ham. Det er uacceptabelt.

Sådan kunne man faktisk blive ved, men jeg vil gerne have mulighed for lige at tilføje, at man nok under udvalgsarbejdet skal forsøge at inddrage asylansøgere i en eller anden form for undervisning, måske ikke i dette forslag, men jeg vil godt lægge vægt på, at man ikke glemmer asylansøgerne i det hele taget.

Jeg mener som konklusion, at lovforslaget i sin nuværende udformning ganske enkelt ikke er brugeligt. Det vil være til skade for indvandrerne, det vil være til skade for de ansatte lærere og ledere, og derfor kan SF ikke støtte lovforslaget.

Ole Vig Jensen (RV):

Indvandrerundervisningen er et forholdsvis nyt fænomen i dansk uddannelsespolitik. Vore erfaringer med denne undervisning er derfor også endnu begrænsede, og det har medført, at der i interesserede kredse også forud for fremsættelsen af dette lovforslag er foregået en livlig meningsudveksling.

Dette lovforslags forsinkede fremkomst er vel også et udtryk for, at der har været stærkt delte meninger om, hvordan man mest hensigtsmæssigt kunne gribe indvandrerundervisningen an. Efter det radikale venstres opfattelse er forslaget, som det nu foreligger, det bedst opnåelige i øjeblikket, men ved vores tilslutning til denne nye organisering af indvandrerundervisningen er det en klar forudsætning, at den indsats, der fremover skal gøres på dette vigtige område, ikke på nogen måde må medføre forringelser, men tværtimod må resultere i en forbedret og forstærket indsats inden for den samlede ind-

vandrerundervisning. Det er der brug for. Behovet er større, end det nogen sinde har været, netop i øjeblikket.

Når undervisningsministeren i bemærkningerne gør opmærksom på, at forslaget på længere sigt vil kunne forventes at give besparelser, skal vi ikke modsætte os det, hvis det er begrundet i en mere hensigtsmæssig tilrettelæggelse og en bedre koordineret og samordnet indsats, selvfølgelig ikke, men der må ikke ske forringelser på området. Det vil være noget, som vi nøje vil følge i forbindelse med det overordnede ansvar, amtskommunerne nu får for tilrettelæggelsen af undervisningen. Denne undervisning er vigtig, også fordi sprogbarrieren formentlig er den sværeste at forcere, og i en lang række andre sammenhænge, hvor vi gerne vil tilbyde indvandrere mulighed for at deltage i aktiviteter, er det ofte en nødvendighed og indimellem også et krav, at de kan beherske det danske sprog rimeligt.

Det gælder vel, som det er sagt af andre ordførere, i særlig grad også vort ansvar over for indvandrerkvinderne, som i kraft af den livsform, der nu engang gør sig gældende i de forskellige kulturer, ikke har de samme muligheder for at gøre sig fortrolige med det danske sprog.

Det er fremhævet adskillige gange, at netop integrationen er en meget vigtig forudsætning for, at denne undervisning kan lykkes, og det tror jeg er meget rigtigt. Man kommer ikke langt nok blot med en om end kontant så dog forholdsvis god sprogundervisning. Hvis ikke man kan integrere sprogundervisningen i andre fag og aktiviteter, får man ikke det udbytte af den, man gerne skulle have.

Endelig er det jo også den langsigtede målsætning, at der skal ske en integration af indvandrerne i det danske samfund netop på en sådan måde, at de er i stand til at deltage i en række af de andre aktiviteter, vi tilbyder, herunder også på undervisningsområdet.

Nu får amterne pålagt dette ansvar, og vi vil meget nøje følge, at amterne lever op til det, som folkettinget her formentlig vedtager – i hvert fald mener, som det er udtrykt af de fleste – at undervisningen skal ske ved, at man laver overenskomster med private initiativtagere, foreninger, oplysningsforbund og organisationer.